

EMAUZSKÍ UČENÍCI (3. veľkonočná nedeľa)

V ten deň išli dvaja z Ježišových učeníkov do dediny zvanej Emmauzy, ktorá bola od Jeruzalema vzdialená šesťdesiat stadií, a zhovárali sa o všetkom, čo sa prihodilo. Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali. I spýtal sa ich: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Zastavili sa zronení a jeden z nich, menom Kleopas, mu povedal: „Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“ On im povedal: „A čo?“ Oni mu vraveli: „No s Ježišom Nazaretským, ktorý bol prorokom, mocným v čine i v reči pred Bohom aj pred všetkým ľudom; ako ho veľkňazi a naši poprední muži dali odsúdiť na smrť a ukrižovali. A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael. Ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. Niektoré ženy z našich nás aj naľakali. Pred svitaním boli pri hrobe, a keď nenašli jeho telo, prišli a tvrdili, že sa im zjavili anjeli a hovorili, že on žije. Niektorí z našich odišli k hrobu a zistili, že je to tak, ako vraveli ženy, ale jeho nevideli.“ On im povedal: „Vy nechápvaví a ľarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo. Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“ Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. Tu si povedali: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema. Tam našli zhromaždených Jedenástich a iných s nimi a tí im povedali: „Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimonovi.“ Aj oni porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba. (Lk 24, 13-35)

V mnohom sme podobní emauzským učeníkom. Máme náboženské vedomosti, mnohé úryvky z Písma poznáme takmer naspamäť. Osožné sú nám ale málo, pretože ich nevieme použiť v konkrétnej životnej situácii. Potrebujeme niekoho, kto by nám v tom pomohol. V prípade emauzských učeníkov nastal zlom vo chvíli, keď im Ježiš začal vysvetľovať, ako sa Písma vzťahujú na momentálnu situáciu a že aj ich sa priamo týkajú. Každá doba považovala za zvlášť múdrych tých ľudí, ktorí dokázali životnej situácii prideliť udalosť alebo citát z Písma, o ktorý sa človek smel oprieť. Východná kresťanská tradícia ich nazvala „starcami“.

Neznámy pútnik vedie emauzských učeníkov cez Písmo k lámaniu chleba, čo je v novozákonnej reči výraz pre Eucharistiu. Oboje – poznávanie Krista v Slove i jeho stretnutie s človekom v Eucharistii tvoria súčasť svätej omše. Dnes sa viac sústreďujeme na liturgické slávenie Eucharistie ako na čítanie Písma, ktoré takto ostáva akoby v úzadí.

Pre kresťanov prvých storočí bolo čítanie Písma zvlášť dôležité. Pristupovali k nemu s veľkou úctou, ako ku sviatosti. Svätý Hieronym hovorí: „Nielen v Eucharistii prijímame Krista, ale aj v Písme.“ Aj svätý Augustín jasne hovorí: „Pravý Kristus je tak v Slove, ako aj v Eucharistii.“ A v jednej homílii sa pýta: „Bratia, čo si viac ceníte: Slovo Božie, alebo Eucharistiu?“ A sám dáva odpoveď: „Pravdu hovorím, že v Slove nie je o nič menej prítomný Ježiš ako v Eucharistii.“

Svätý Hieronym tiež pripomína, že Písmo by sme mali čítať s celou Cirkvou, a nie úplne sami, bez vysvetlenia. Keď ho totiž čítame sami, narážame na príliš veľa zatvorených dverí a ľahko môžeme sklúznúť do omylu.

U emauzských učeníkov stretnutie s Ježišom zmenilo ich život, smerovanie, názory. A kde je zmena, tam je mladosť, pohyb, radosť, delenie sa s ňou. Aj my sme pri každej svätej omši vyzývaní k tomu, aby sme podobne ako emauzskí učeníci zapálení radosťou z poznania Krista túto odovzdali ďalej.

Ale zažívame to počas našich nediel? Ozaj stretáme živého Boha? Horí nám srdce, keď počúvame jeho slová? Nabíjame sa novým nadšením pre naše poslanie vo svete? Čím to je, že aj taká mimoriadna záležitosť, ako je svätá omša, dokáže sa stať pre nás nudnou záležitosťou, ba až zaťažujúcou povinnosťou?